

Tadeusz Seniów

Górzycza, woj. gorzowskie

Informator Archeologiczny : badania 12, 228-229

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadziła mgr Elżbieta Choińska-Bochdan. Finansował Urząd Miasta i Gminy w Gniewie. Czwarty sezon badań. Miasto z XIII/XIV - XVII wieku.

Badania kontynuowano na ul. Dolny Dodmur w wykopie IX, o wymiarach 4 x 6 m, usytuowanym przy murze miejskim.

W rezultacie odsłonięto na całej szerokości 4-metrową brukowaną ulicę podmurną, z rynsztokiem, datowaną wstępnie na koniec XIV wieku. Pod brukiem, w gliniastej warstwie niwelacyjnej w odległości 1 m od łica fundamentu muru, odkryto pal drewniany o zachowanej wysokości 1,05 m i średnicy 0,35 m.

Bruk nawarstwiał się skrajem na zniszczone przez mury kanalizacyjne, północno-zachodnie naroże, dwudzielnego budynku drewnianego, zbudowanego w konstrukcji sumikowo-łatkowej. Wymiary uchwyconego fragmentu: 2,20 x 1,80 m. Roboczo chronologię budynku ustala się na drugą połowę XIV wieku. W warstwach zalegających pod budynkiem występowały fragmenty dranc i belek, co może sugerować istnienie na tym miejscu starszych poziomów zabudowy.

Z materiału zabytkowego odkryto ceramikę silnie obtaczaną, głównie wypalaną w atmosferze redukcyjnej, nieliczną ceramikę polewaną, ułamki naczyń szklanych, fragmenty wyrobów skórzanych, przedmiotów żelaznych, kościanych oraz liczne kości zwierzęce.

W stratygrafii wykopu wyodrębniono wstępnie 4 poziomy osadnicze: najstarszy z przełomu XIII i XIV wieku, drugi z początku XIV, trzeci z drugiej połowy XIV wieku i czwarty z końca XIV-XV wieku.

Zabytki są przechowywane w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Badania będą kontynuowane.

GNIEZNO
woj. poznańskie
Stanowisko 5 i 15a

patrz
wczesne średniowiecze

GÓRZYCA
woj. gorzowskie

Muzeum Okręgowe
w Gorzowie Wlkp.

Badania prowadził mgr Tadeusz Seniów.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Gorzowie
Wlkp. Drugi sezon badań. Średniowiecze
/XV wiek/ i okres nowożytny /XVII-XVIII wiek/

Prace prowadzono we wnętrzu ruin kościoła z XVIII wieku po stronie południowo-wschodniej. Odsłonięto dalszy ciąg fundamentów budowli z XV wieku [?] oraz kilka pochówków szkieletowych z XVII wieku. Stwierdzono istnienie dwóch faz odbudowy kościoła po pożarach - natomiast funkcja i charakter odsłoniętych fundamentów nie jest jeszcze dokładnie zidentyfikowane.

W przemieszanych warstwach znaleziono liczne ułamki naczyń kultury łużyckiej /grupy górzyckiej/ z okresu halszackiego ze zniszczonych uprzednio grobów ciałopalnych.

Materiały są w posiadaniu Muzeum Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim.

Badania będą kontynuowane.

GRÓDEK, gm. Drzycim
woj. bydgoskie
Zamek

Muzeum
w Grudziądzu

Badaniami kierowali mgr Ryszard Boguwołski
i mgr Marian Kochanowski /autor sprawozdania/.
Finansował WKZ w Bydgoszczy. Drugi sezon prac.
Zamek krzyżacki XIV - XV wiek.

Podobnie jak w poprzednim sezonie /1976 r./ skoncentrowano się głównie na możliwie maksymalnym odsłonięciu fragmentów murów obwodowych i wewnętrznych konstrukcji zamku, zachowanych na poziomie korony fundamentów. O ile prace wcześniejsze polegały na ogólnym zorientowaniu się odnośnie systemu założenia zamku i jego wielkości /wskutek braku ściślejszych danych ikonograficznych/, to prace tegoroczne miały na celu, w oparciu o dokumentację sprzed dwóch lat przebadanie całej partii północnej, południowej oraz wschodniej obiektu.

W trakcie prac udało się w pełni zrekonstruować północny ciąg muru obwodowego i uchwycić fragmentarycznie narożniki: południowo-zachodni i południowo-wschodni na poziomie korony fundamentu, skonstruowanego z kamieni-otoczków, związanych zaprawą wapienną, często kroć uszczelnianych gruzem ceglany. Szerokość muru obwodowego zamku wynosiła około 100-130 cm.

Prace miały charakter ratowniczy, jako, że na skutek podmywania całego południowego zbocza przez niewielki strumień skarpa w tej partii ulega systematycznemu obsuwaniu.

Badania potwierdziły wcześniejsze ustalenia, iż nie ma bezpośrednich śladów w postaci materiału zabytkowego, pozwalających z całą pewnością założyć istnienie grodu pomorskiego, który przeszedłby na początku wieku XIV w ręce Krzyżaków.